

Свѣтнаха звезди въ небето.
 И Лисанка проговори,
 и на Ежка се кокори:
 — Вече празникътъ удари,
 стѣгайте се коледари —
 да запѣмъ едногласно,
 тихо, хубаво и ясно!
 Тукъ е курникътъ на кмета,
 пълень съ ярки и пѣтлета.
 А до него е комшийка
 нашта стара попадийка.
 Тя добре ще ни гостува
 и съ пѣтелъ ще ни дарува.
 Ето ви — трапеза царска,
 пѣйте пѣсень коледарска!
 И макаръ че гладни бѣха,
 тримата вѣвъ хоръ запѣха.
 Тримата вѣвъ хоръ чудесень
 нова коледарска пѣсень.
 Чуха ярки и пѣтлета,
 и кметицата и кмета,
 и сърдития комшия
 съсъ добрата попадия.
 Та ги погнаха въ полето,
 а високо отъ небето,
 като мънички свѣщици
 тихо трепкаха звездици,
 и огрѣваха полята,
 снѣговетъ и земята,
 и пжтекигъ самички,
 дето бѣгаха горкички,
 тѣзи весели другари,
 тѣзи чудни коледари!...

И. Стубель

